

11. LJUDI MOJI, JE LI TO MOGUĆE?

Sunčano je jutro i lagani maestral rashlađuje temperaturu od 28°C.

Neopisivno sam vesela, samo se smiješim i sve mi je kao da gledam kroz ružičaste naočale. Da mi nije netko podvalio drogu?

Jutros sam u kuhinji i pripremam doručak našim - još uvijek jedinim - gostima. Gospodin je naručio "prepečni kukuruzni tost s marmeladom od bresaka i zdjelicu pahuljica s toplim mlijekom", a gospođa "samo svježije iscijeđen narančin sok bez komadića naranče". Što ste rekli? Da su zahtjevni? Čini vam se.

Hodam po kuhinji u potrazi za kukuruznim tostom. Gdje bi mogao biti? Ladica s beštekom? Ne. Ormarić s loncima? Ne. Ladica s kuhačama? Ne. Ormarić sa začinicima i mirodijama? Ne. Ladica s krpama i pregačama? Ne. Ormarić s paketima tosteva? Mogli ste i prije reći.

Izvadim dvije kriške tosta i stavim ih u toster koji bi trebao zazvoniti kada dovrši posao. Čekajući da se oglasi, stavim mlijeko na laganu vatru.

Je li to miris paljevine? Refleksno pogledam prema tosteru. Tost! Gori!

Dojurim do radne površine na kojoj je toster, isključim ga i izvadim tost u nadi da sam se prevarila. Ali nisam. Izgorio je.

Bacim ga u smeće i krenem prema štednjaku kada shvatim da se mlijeko razlijeva po njemu. Ne! Ne i mlijeko! Obarajući Boltov rekord ugasm vatru i maknem lončić pa izlijem mlijeko u sudoper.

OK, ovo nikako nije dobro! Doručak bi sada trebao biti poslužen, a ne u smeću. U trku nalijem mlijeko u novi lončić, stavim dva tosta u toster i nasipam pahuljice u zdjelicu. Oh, to nisu pahuljice. To je sirova tjestenina!

- Izvolite, Vaš doručak – poslužim najuljudnijim glasom. – Ispričavam se što ste čekali zbog tehničkih problema u kuhinji – pokajnički se nasmiješim.

* * *

Uzveram se na pult umorna nakon čišćenje svakoga kutka hotela.

- Vidi ti nje! Već sam pomislila da si se vratila doma – kaže Lana odvrćući pogled s njemačkog časopisa kojemu ne mogu prevesti naslovnicu jer, unatoč osam godina učenja, ne znam ni beknuti na njemačkom.
- Jako smiješno – uzdahnem. – Lako tebi, ti samo tu sjediš i digneš slušalicu tri puta. A ja? Evo, više nemam snage ni za pričanje.
- Zar je moguće da ti ne možeš pričati? Ovo bi trebalo kandidirati za sljedeći izbor sedam svjetskih čuda!

Pruži mi bocu hladne vode.

- Hvala – otpijem gutljaj.
- Znaš koga sam se upravo sjetila?
- Koga? – upita.
- Njega.

On. Eh, On je moja simpatija na koju bih mogla potrošiti jako puno papira i još više tinte. Nije da je osobito zgodan, ali ima veeelike smeđe oči koje su me zaludile prvoga dana srednje škole kada smo se mimoišli sljedeći poput pačića svoje razrednice. U generaciji je godinu iza nas i Njegova sestra o kojoj znam samo da je užasno povučena. I da ima brata koji mi se sviđa toliko da si Lana traži slobodno mjesto u Vrapču.

- Stvarno? – upita Lana nezainteresirano.
- Aha. Baš čudno što sam se njega sjetila.
- Nije. Ti bi se njega sjetila čak i da je pored tebe Brad Pitt.

Nijemo kimnem i otpijem još vode.

Otvore se glavna ulazna vrata hotela i ja znatiželjno pogledam jesu li napokon stigli novi gosti.

On! Njegova sestra! Moja teta! On! Sve što mi se nalazi u ustima ispljunem na dotad besprijekoran bež tepih, a On me upitno pogleda.

- Nora? Jesi li dobro? – upita teta.
- Je, je, dobro je. Voda joj je otišla krivim putem, ništa strašno – Lana odgovori umjesto mene, a ja joj uputim zahvalan pogled.

Umjesto da mi kaže "Nema na čemu!", ona me svom snagom lupi po leđima tako da počnem iskašljavati zrak.

Ne možete mi reći da je ovo normalno! Jer nije! Kako je On mogao doći u hotel? Jesam li ja na Farmi?

- Aha, dobro. Mislila sam da ću je morati voziti u Dubrovnik na pretrage – zabrinuto će majčina sestra.
- Ne brinite, gospođo, samo joj je voda ušla u grkljan. Zaista nije ništa strašno – ubaci se On.
- Kako znaš? – upita ga teta sa zanimanjem.
- Želja mi je studirati medicinu za koju godinu.

Stvarno? Ponovno zakašljem, a On skoči do mene.

- Trebaš li sjesti? – pogleda me u oči.

Prepoznaješ li me? - telepatski ga upitam. *Jesam li ja tvoja velika ljubav sa školskih hodnika?*

Pokušam odglumiti mirnoću i kulnoću pa mu pružim ruku i kažem:

- Drago mi je, ja sam for... Nora!

NE! Mogu li, molim vas, premotati ovo? Preklinjem vas! Ne mogu? Ljuta sam na vas.

- Drago mi je. Ti ideš u istu školu kao i ja, zar ne? – nasmiješi se.

On me se sjeća??? To znači da me primijetio. On me primijetio???

Nije li ljubav najljepša stvar na svijetu?